

Arrest

nr. 224 887 van 13 augustus 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 februari 2019 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij op 21 februari 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 22 augustus 2018 België binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 24 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 oktober 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse overheden.

Op 10 oktober 2018 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Franse overheden.

De Hongaarse autoriteiten weigeren de terugname van verzoeker.

De Franse autoriteiten stemmen in toepassing van artikel 18.1, b) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) in met het verzoek om terugname.

Op 21 februari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 *quater*). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam : S. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : G. (...)

nationaliteit : Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De heer S. M. (...), hierna de betrokkene, verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Op 24.08.2018 meldde hij zich aan bij onze diensten waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Diezelfde dag diende hij dit verzoek effectief in. De betrokkene was hierbij niet in het bezit van persoonlijke documenten.

Op 07.12.2018 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierin verklaarde hij in 2015 uit Afghanistan te zijn vertrokken. Hij reisde via Pakistan, Turkije, Bulgarije en Servië naar Hongarije, waar de betrokkene een maand verbleef in een opvangcentrum in Budapest. Vervolgens reisde hij door via Oostenrijk naar Duitsland, waar hij in mei 2015 toekwam. De betrokkene verklaarde er om internationale bescherming te hebben verzocht, wat werd afgewezen. Hij vertrok op 20 augustus 2018 uit Duitsland naar Frankrijk. De betrokkene verklaarde dat zijn vingerafdrukken in Frankrijk werden genomen, maar dat hij na twee dagen werd vrijgelaten. Hij reisde naar zijn verklaringen door naar België.

Onderzoek van de vingerafdrukken toont aan dat de betrokkene op 03.05.2015 om internationale bescherming verzocht in Hongarije, op 10.06.2015 in Duitsland en op 16.07.2018 in Frankrijk.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij geen specifieke redenen had om naar België te komen. Hij stelde dat hij niet naar Hongarije terug wil en dat hij in Duitsland reeds werd afgewezen. De betrokkene stelde voorts niet in Frankrijk te willen blijven omdat vluchtelingen er geen opvang krijgen en op straat dienen te verblijven.

De betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in België of een andere EU-lidstaat.

Op 10.10.2018 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan zowel de Hongaarse als de Franse instanties. Op 16.10.2018 weigerden de Hongaarse instanties de terugname van de betrokkene. Frankrijk stemde op 19.10.2018 in met een overdracht van de betrokkene, op grond van artikel 18(1)b van de Verordening 604/2013.

Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Frankrijk voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van

Verordening 604/2013. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Zoals reeds vermeld stemden de Franse autoriteiten met toepassing van 18(1)b van de Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

In het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a. "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat de verzoeken van personen, die in het kader van de Dublin III Verordening aan Frankrijk worden overgedragen, op gelijke wijze worden behandeld als in Frankrijk ingediende verzoeken (pagina 45). De betrokkene tekende bezwaar in tegen een overdracht naar Frankrijk, omdat hij er reeds eerder een negatieve beslissing op zijn verzoek om internationale bescherming ontving. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het indienen van een verzoek om internationale bescherming bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men een eventuele afwijzing van een verzoek om internationale bescherming op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/33/EU, niet zouden respecteren. Het loutere feit dat de betrokkene zijn verzoeken om internationale bescherming werden afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Frankrijk dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van de betrokkene. De betrokkene moet dus aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Frankrijk een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde redenen dat zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Frankrijk.

De verzoeker stelde in zijn persoonlijk onderhoud in België dat vluchtelingen in Frankrijk geen opvang krijgen en op straat dienen te overleven. Hieromtrent wensen we te verwijzen naar het geactualiseerd rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès-Boissac e.a. "Asylum Information Database - Country Report France", laatste update op 28.02.2018, hierna AIDA-rapport genoemd).

Eind 2017 kende de verschillende Franse opvangstructuren voor verzoekers van internationale bescherming ("centres d'accueil pour demandeurs d'asile" of CADA, "accueil temporaire – service de l'asile" of AT-SA, "hébergement d'urgence dédié aux demandeurs d'asile" of HUDA en andere structuren) een totale capaciteit van 80.221 plaatsen (pagina 81). De bedoeling is in 2018 een capaciteit van 87.500 plaatsen te bekomen waarvan 42.000 in de CADA-structuur. De auteurs bestempelen de huidige capaciteit in de CADA-structuur als ontoereikend, maar geven tevens mee dat er geen sprake is

van overbevolking (pagina 82). Het rapport deelt tevens mee dat de overheid zich ertoe verbindt bijkomende plaatsen te creëren.

We betwisten niet dat het geactualiseerde AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij onder meer de capaciteit van en de toegang tot de Franse opvangstructuren, maar zijn van oordeel dat het geen aanleiding biedt te besluiten dat personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen, systematisch geen toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangstructuren, dat Frankrijk algeheel in gebreke blijft in het opvang bieden aan verzoekers van internationale bescherming en geen inspanningen levert om de opvangcapaciteit te vergroten.

Het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken voor internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers betekent niet dat dient te worden besloten dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport wijst eveneens op aanhoudende problemen inzake de registratie van verzoeken voor internationale bescherming waarbij verzoeken niet binnen de wettelijke termijn drie werkdagen geregistreerd worden (pagina 17). We wensen wel op te merken dat het rapport tevens meldt dat desbetreffend actie wordt ondernomen. In een omzendbrief d.d. 12.01.2018 werden bijkomend personeel en een reorganisatie aangekondigd wat moet leiden tot een verbetering op het vlak van de registratie.

Verscheidene Franse organisaties uitten in een in juni 2018 verschenen rapport, "Centres et Locaux de rétention administrative – 2017 rapport" (<http://www.asylumineurope.org/news/06-07-2018/france-immigration-detentionincrease-continues>), een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier kritiek op de toename van het aantal in detentie geplaatste vreemdelingen, waaronder ook kinderen, in de Franse gesloten centra (CRA, "centres de rétention administrative"). Hieromtrent wensen we op te merken dat een administratieve vasthouding op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert en het vermelde rapport niet leidt tot de conclusie dat de procedures voor het verwerven van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Frankrijk worden gekenmerkt door een systemisch falen en in die mate dat van een overdracht dient te worden afgezien. Er zijn verder geen aanwijzingen dat de betrokkene na overdracht in detentie zal worden geplaatst". Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde geen problemen te hebben betreffende zijn gezondheidstoestand. Er werden tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke gezondheidstoestand aangebracht. Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die doen besluiten dat een overdracht aan Frankrijk moet worden verhinderd of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. We zijn tot slot van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Frankrijk van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakt betrokkene tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Frankrijk autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

*Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de Franse autoriteiten.
(...)"*

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 2 april 2019 vrijwillig is vertrokken naar Frankrijk.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit bijkomende informatie die door de verwerende partij aan de Raad werd overgemaakt blijkt dat verzoeker op 2 april 2019 vrijwillig is vertrokken naar Frankrijk.

Ter terechtzitting werpt de verwerende partij op dat verzoeker in deze omstandigheden geen belang meer heeft bij zijn beroep.

De waarnemende voorzitter wijst op artikel 29.3. van de Dublin III-verordening.

De raadsman van verzoeker verwijst naar het verzoekschrift waarin werd geanticipeerd op de exceptie van de verwerende partij.

In het verzoekschrift van verzoeker kan op pagina 6 onder meer het volgende worden gelezen:

“Verzoekende partij behoudt bij uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten haar belang in de voortzetting van de procedure tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. Uw Raad kan hieromtrent alleen vaststellen dat op de onderhavige Dublinprocedure de Dublin III-Verordening van toepassing is nu zowel het beschermingsonderzoek in België als het overnameverzoek dateren van na 1 januari 2014. Verwerende partij betwist dit niet omdat zij in de bestreden beslissing eveneens toepassing maakt van deze verordening. De Dublin III-Verordening staat bovendien in de hiërarchie der rechtsnormen boven de Immigratiewet van 15 december 1980. Uit de samenlezing van de artikelen 29, 3 en 30, 2 van de Dublin III-Verordening volgt dat verzoekende partij haar belang behoudt: bij de eventuele vernietiging is verwerende partij ertoe gehouden verzoekende partij onmiddellijk terug te nemen en dit op eigen kosten (RVV 2 september 2016, nr. 174.044; RVV 2 september 2016, nr. 174.046; RVV 18 november 2016, nr. 177.935).”

De loutere omstandigheid dat verzoeker reeds werd overgedragen, brengt, gelet op artikel 29.3. van de Dublin-III-Verordening niet automatisch mee dat hij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Dit artikel luidt als volgt:

“Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.”

De Dublin-III-Verordening voorziet de mogelijkheid van een vernietiging van het overdrachtsbesluit nadat de overdracht reeds heeft plaatsgevonden. De opmerkingen van de verwerende partij *in casu* kunnen hier niet tegen in gaan. De exceptie opgeworpen ter terechtzitting wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- *schending van de artikelen 62 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- *schending van de soevereiniteit van de Natie in het bijzonder van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 17 ("soevereiniteitsclausule") van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad (Dublin III-Verordening) van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de Lidstaten wordt ingediend (herschikking);*

3.2.

3.2.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

[...]

De bestreden beslissing ontzegt hiermee aan verzoekende partij letterlijk en feitelijk en op ontegensprekelijke wijze haar onaantastbaar recht op klassiek asiel gegrond op de artikelen 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De bestreden beslissing schendt de ingeroepen bepalingen in de middelen om de volgende redenen.

3.2.2. Het vraag om internationale bescherming is tweeledig

De vraag om internationale bescherming bestaat enerzijds uit de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en anderzijds uit de subsidiaire bescherming zoals ingevoerd door de Europeesunierechtelijke bepalingen o.a. artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 en artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)

Deze subsidiaire bescherming is een Europeesunierechtelijke aanvulling op de klassieke asielrechtelijke bescherming op grond van het omkleedde artikel 1A van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat middels het omkleedde artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in het Belgisch nationale recht werd omgezet (Considerans 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011) en laat deze klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet die "volledige en niet-restrictieve toepassing" vindt (Considerans 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking); Considerans 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking); Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 7).

Twee aanverwante prejudiciële vragen die er op neer komen of de Europeesunierechtelijke asielregels het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd kunnen wijzigen werd door uw Raad op 13 februari 2017 aan het Hof van Justitie van de Europese Unie gesteld en zijn aldaar gekend onder nummers C-77/17 en C-78/17 en hangende.

Bijgevolg heeft in geval van conflict tussen deze internationale bepalingen artikel 1A van voormeld Verdrag van Genève van 28 juli 1951 voorrang op de Europeesunierechtelijke aanvullende bepalingen in zake internationale bescherming (DENYS, L-/ Overzicht van het vreemdelingenrecht, Kortrijk-Heule. UGA. 2013, p. 292).

De klassieke asielrechtelijke bescherming is een autonoom internationaal beschermingsmechanisme. Het klassiek asielrecht (het voormelde omkleedde artikel 1A van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat in het Belgisch nationaal recht middels het omkleedde artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 werd omgezet) is autonoom recht i.e. een alleenstaande rechtszuil dat volwaardig bestond voordat de Europese Unie tot stand kwam en voor enige Europeesunierechtelijke asielregelgeving tot stand kwam. Het Europese Unierecht kan er enkel naar verwijzen.

De Europese Unie is geen partij bij het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8) maar kan enkel middels artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 (oude artikelen 63, punten 1 en 2, en 64, al. 2 VEG) en artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 bepalen dat het klassiek asielrecht wordt gegarandeerd met inachtneming van met name de voorschriften van dit verdrag zoals gewijzigd (HJEU 21 december 2011, nrs. C-411/10 en C-493/10, § 4; HJEU 22 november 2012, nr. C-277/11, § 8).

Artikel 78 van het voormelde Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 luidt:

«De Unie ontwikkelt een gemeenschappelijk beleid inzake asiel, subsidiaire bescherming en tijdelijke bescherming, teneinde iedere onderdaan van een derde land die internationale bescherming behoeft, een passende status te verlenen en de naleving van het beginsel van non-refoulement te garanderen. Dit beleid moet in overeenstemming zijn met het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen alsmede met de andere toepasselijke verdragen.»

Voormeld artikel 18 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 getiteld "Asielrecht" bevestigt deze conclusie en luidt:

«Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.»

De bezorgdheid om middels het Europees Parlement en de Raad volgens de gewone wetgevingsprocedure de maatregelen vast te leggen die leiden tot een gemeenschappelijk Europees asielstelsel waarbij is voorzien dat (art. 78(2), e) van voormeld Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007) :

«criteria en instrumenten voor de vaststelling van de Lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek of van een verzoek om subsidiaire bescherming;»

kan niet zo geïnterpreteerd worden dat zij raakt aan het autonoom klassiek asielrechtelijk beschermingsmechanisme dat autonoom recht is i.e. als een alleenstaande rechtszuil en afgescheiden bestaat uit het omkleedde artikel 1A van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd dat in het Belgisch nationaal recht middels het omkleedde artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 werd omgezet noch dat zij daarvan afwijkt. In voorkomend geval dient de nationale rechter deze Europeesunierechtelijke regelgeving die wijzigt of afwijkt buiten beschouwing te laten.

A simili met het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de uitlegging van de Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 zo uitgelegd worden tegen de achtergrond van de algemene opzet en de doelstelling van de verordening met inachtneming van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en de andere relevante verdragen bedoeld in artikel 78, al. 1 van het voormelde Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007. Deze uitlegging moet voorts geschieden met eerbiediging van de rechten die zijn erkend in het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (HJEU 19 december 2012, nr. C-364/11, § 43; HJEU 7 november 2013, nr. C-199/2 tot en met 201/12, § 40). Verder is het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd de hoeksteen van het internationaal rechtstelsel ter bescherming van de vluchtelingen en zijn de Europeesunierechtelijke asielregels bedoeld om dit verdrag toe te passen op basis van gemeenschappelijke begrippen en criteria (doorheen de Europese Unie) (HJEU 5 september 2012, nrs. C-71/11 en C-99/11, § 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HJEU 7 november 2013, nr. C-199/2 tot en met 201/12, § 39).

Het interstatelijk vertrouwensbeginsel waarnaar in casu wordt verwezen kan hierdoor slecht van toepassing zijn op de zuiver Europeesunierechtelijke asielregels zoals daar zijn de opvang en de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 78, al. 2 van het voormelde Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie van 13 december 2007 en door het territorialiteitsbeginsel beperkt tot het grondgebied van de Europese Unie.

Het Hof van Cassatie oordeelde dat wanneer er een conflict bestaat tussen een internrechtelijke norm en een bij verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde dan moet de door het verdrag bepaalde regel voorgaan, aangezien deze voorrang volgt uit de aard zelf van het bij verdrag bepaald internationaal recht (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959) en indien er een conflict bestaat tussen een norm van het intern recht en een norm van het gemeenschapsrecht, dan moet deze laatste voorgaan. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven hebben geroepen, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld ten behoeve waarvan de Lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt (Cass.27 mei 1971, A.C., 1971, p. 959).

Dit laatste wordt bevestigd door de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde eerder dat het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht kan opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun soevereine rechten door tot het verdrag toe te treden definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, *Costa/E.N.E.L.*, 6/64, Jur. 1964, 1199).

Dit is niet anders met betrekking tot de klassieke asielaanvraag waarbij verwerende partij als Hoge Verdragssluitende partij door de ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zich er toe verbond het recht op asiel op grond van artikel 1A(2) van hetzelfde verdrag onverkort toe te passen.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zondig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, *Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal*, 106/77, Jur. 1978, 629).

In casu deed verzoekende partij op 23 mei 2018 effectief een verzoek om internationale bescherming.

Dit betekent dat verzoekende in de eerste plaats de klassieke asielaanvraag deed die voor de vraag om subsidiaire bescherming dient te worden beantwoord vooraleer verwerende partij toepassing kan maken van de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013.

U Raad als nationale rechter dient zorg te dragen voor de volle werking van artikel 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en op eigen gezag de Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die uitsluitend slaat op artikel 48/4 van de Immigratiewet van 15 december 1980 van in samenhang gelezen met de Europeesunierechtelijke artikelen 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 voor zover zij Europeesunierechtelijke subsidiaire bescherming betekent in de zin van artikel 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten.

Artikel 17 van voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 luidt:

«1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.»

Uit de tekst van voormelde artikel 17 blijkt onweerlegbaar dat de soevereiniteit van verwerende partij wat de klassieke asielaanvraag betreft niet werd ingekort door de Europeesunierechtelijke bepalingen. Wat bovendien zoals hierboven werd aangetoond evenmin mogelijk is.

Verwerende partij kan daarom geen beroep doen op voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 om aan haar verplichting uit het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd zijnde de behandeling van de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A van dit verdrag te ontlopen.

Het werkend rechtsprincipe *lex specialis derogat legi generali* is evenmin van toepassing.

De Valcks juridisch woordenboek definieert *lex specialis derogat legi generali* als volgt: “een bijzondere wet doet afbreuk aan een algemene wet, rechtspreuk waarin het beginsel geformuleerd wordt volgens hetwelk bij tegenstrijdigheid een meer specifieke juridische norm primeert op een (tegenstrijdige) 9- lgemene norm” (E. Dirix, B. Tilleman en P. Van Orshoven, *De Valcks juridisch woordenboek*, Antwerpen, Intersentia, 2010 pp 247-248).

Opdat het voormelde werkend rechtsprincipe toepassing kan vinden moet zowel de specifieke juridische norm als de algemene norm uitgaan van dezelfde wetgever wat in casu kennelijk niet het geval is: de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd is een autonome vorm van internationale bescherming met ruime mondiale toepassing die reeds bestond vóór de instelling van de Europese Unie die de subsidiaire bescherming als tweede aanvullende vorm van bescherming met beperkte regionale dat wil zeggen zuiver Europeesunierechtelijke toepassing instelde.

Hieruit volgt dat de voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 die de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag aanduidt niet kan primeren op de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A(2) van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd.

De voormelde Dublin III-verordening van 26 juni 2013 raakt zelfs niet aan de soevereiniteit van verwerende partij die onvervreemd blijft primeren wat de Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft zoals hieronder wordt aangetoond.

Artikel 33, § 1 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

«Alle machten gaan uit van de Natie.»

Dat wil zeggen dat de soevereiniteit primair is .

Artikel 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 december 1831 dat luidt:

«De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.»

Dat wil zeggen dat wanneer verwerende partij haar soevereiniteit wat het klassieke asiel betreft door ondertekening van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd heeft overgedragen zij dit geen tweede keer kan overdragen aan de Europese Unie.

Artikel 17, § 1, al. 1 van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 onder de titel "Discretionaire bepalingen" dat luidt:

«In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke Lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.»

Dit betekent dat wat de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire bescherming betreft verwerende partij haar verantwoordelijkheid niet heeft overgedragen want de overdracht van een macht houdt per definitie in dat verwerende partij deze macht niet langer bezit.

In tegenstelling tot wat de titel van het voormelde artikel (Discretionaire bepalingen) laat uitschijnen is de voormelde soevereiniteitsclausule de kern waarop de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 steunt en de rest van de tekst van deze verordening niets meer dan één escape clause die toelaat om de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de zuiver Europeesunierechtelijke bescherming of subsidiaire beschermingsvraag retroactief af te wentelen.

Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij zich op geen enkele wijze kan ontdoen van de de verplichte behandeling van de klassieke asielaanvraag in de zin van het artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A van het voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd waartoe zij door het ondertekenen van het hiervoor vernoemde verdrag onvoorwaardelijk gehouden is.

De rest van de tekst van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 kan evenmin inbreuk op deze verplichting maken noch deze verplichting modelleren of inperken (Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; Considerans 3 van voormelde Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013; "Explanations relating to the Charter of Fundamental Rights" 2007/C 303/2, Pb.C. 14 december 2017, C 303/24).

In onderhavig beroep heeft uw Raad als annulatierechter geen onderzoeksbevoegdheid en kan zij haar beslissing niet in de plaats van verwerende partij stellen waardoor uw Raad enkel kan vaststellen dat verwerende partij artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17(1) van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet naleeft en daarmee schendt. In zake het beroep tot nietigverklaring is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot de uitoefening van een wettigheidcontrole (R.v.V. nr. 181.740 van 3 februari 2017).

Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 en artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 1A(2) van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met 17 van de voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013.

De omstandige motieven van de bestreden beslissing over de instemming met het terugnameverzoek, het vertrouwensbeginsel, toegang tot de asielprocedure en de mogelijkheid tot volgend verzoek en beroep na terugname al of niet gedocumenteerd of familie zoals hierboven geciteerd zijn om voorgaande redenen geenszins pertinent zolang niet eerst over de klassieke asielaanvraag op grond van artikel 1A van voormelde Verdrag van Genève van 28 juli 1951 zoals gewijzigd ten gronde werd geoordeeld en zij kunnen bijgevolg de bestreden beslissing niet redelijker wijze verantwoorden noch de flagrante ontneming van het basisrecht op klassiek asiel in hoofde van verzoekende partij niet herstellen of verschonen.

De Europeesunierechtelijke beschermingsregels kunnen in elk geval slechts in tweede orde of subsidiair na een definitieve beoordeling van de klassieke asielaanvraag worden toegepast.

Om dezelfde redenen kunnen de ingeroepen rechtsgronden artikel 51/5 van voormelde de Immigratiewet van 15 december 1980 en artikel 18(l)d van voormelde Dublin III-Verordening van 26 juni 2013 niet dienstig worden ingeroepen.

De bestreden beslissing is noch in rechte noch in feite correct.

Schending van de wet en de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

§. Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7.02.1831 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 1 (A) 2 van het verdrag van Genève en artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie juncto artikel 13 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 17 van de Dublin III verordening.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht heeft geoordeeld dat aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) diende te worden betekend.

Verzoekende partij acht voormelde bepalingen geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie zich niet zou hebben uitgesproken over de asielaanvraag sensu stricto alvorens toepassing te maken van de Dublin III verordening. Verzoekende partij houdt voor dat in de eerste plaats de klassieke asielaanvraag werd gedaan en deze diende te worden geantwoord voor de vraag om subsidiaire bescherming, alvorens toepassing kon worden gemaakt van de Dublin III verordening.

Verzoekende partij houdt voor dat uit de tekst van artikel 17(1) van de Dublin III Verordening ook blijkt dat de soevereiniteit wat de klassieke asielaanvraag betreft niet kan worden ingekort door de Europeesrechtelijke bepalingen.

Wat de vermeende schending van artikel 1A (2) van het Verdrag van Geneve betreft, benadrukt verwerende partij vooreerst dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking in de Belgische rechtsorde heeft (R.v.St., 14 februari 2005, nr. 140.572; R.v.V. nr. 4617 dd. 10.12.2007).

In overeenstemming met de geldende rechtspraak van de Raad van State dient aan artikel 1A van het Verdrag van Geneve een directe werking te worden ontzegd, daar deze bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering, met het oog op precisering of vervolledigen, noodzakelijk is, dat die bepaling geen duidelijke en juridisch volledige tekst is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een bepaalde wijze te handelen oplegt, zodat verzoekers op het eerste gezicht de rechtstreekse schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kunnen inroepen. (R.v.V. nr. 14.711 dd. 31.07.2008).

Verder dient te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Minister niet bevoegd is om aan verzoekende partij de status van vluchteling of van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Verweerder benadrukt vooreerst dat de verzoekende partij haar eigen wensen voor werkelijkheid houdt, daar waar zij meent dat artikel 17 van de Dublin III verordening het kernartikel zou zijn van de Dublin III verordening. Verweerder benadrukt dat het net de draagwijdte van de bestreden beslissing is dat de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, rekening houdend met de concrete situatie van de verzoekende partij, nagaat welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag en dit conform de bepalingen van de Dublin III verordening.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie oordeelde geheel terecht dat niet België, doch wel Frankrijk verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij. Uit gedegen onderzoek van de voorhanden zijnde bronnen en rekening houdend met de concrete situatie van verzoekende partij, blijkt dat er geen enkele reden is waarom Frankrijk de asielaanvraag van verzoekende partij niet zou behandelen met eerbiediging van de

grondrechten, waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het EVRM als grondslag hebben.

In casu heeft verzoekende partij een asielaanvraag ingediend, en bij het indienen van de asielaanvraag werd via vingerafdrukken vastgesteld dat er reeds om internationale bescherming werd verzocht in Frankrijk op 16.07.2018

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie heeft hierna een verzoek tot terugname aan Frankrijk gericht, en dit werd ingewilligd terwijl er terecht melding gemaakt van artikel 18(1)b van de Dublin III-Verordening:

“een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

Er kan niet dienstig worden betwist dat de Dublin III-Verordening van toepassing is op de situatie waarin verzoekende partij zich bevindt.

Het verzoek tot overname werd ook geaccepteerd door de Franse autoriteiten, en dit op grond van de Dublin III-Verordening.

Gelet op het terugnameakkoord vanwege de Franse autoriteiten heeft de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie terecht de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen, in antwoord op de door verzoekende partij ingediende asielaanvraag.

Terwijl de verzoekende partij zich tot slot evenmin dienstig kan beroepen op artikel 17 van de Dublin III verordening.

Verweerder laat gelden dat deze soevereiniteitsclausule de gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie op basis van artikel 17, lid 1 van de Dublin-III Verordening over een discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat om af te wijken van bindende verantwoordelijkheidscriteria omwille van mededogen, humanitaire redenen of teneinde familierelaties te verenigen die niet vallen onder de bindende verantwoordelijkheidscriteria.

Dit “moeten kunnen afwijken” houdt echter geen verplichting in, maar is een discretionaire bevoegdheid.

“In dit verband leidt de loutere aanwezigheid van familieleden in het Rijk niet tot de toepassing van artikelen 17(1) en 17(2). Een effectieve afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de nicht van haar moeder, dermate dat de gemachtigde redelijkerwijs had moeten toepassing maken van het voornoemde artikel 17, lid 2 van de Dublin-III-verordening, moet aannemelijk gemaakt worden, hetgeen de verzoekende partij niet gedaan heeft, en thans er niet in slaagt afbreuk te doen aan de motieven ter zake.” (R.v.V. nr. nr. 184.035 van 20 maart 2017)

Bovendien gaat de verzoekende partij voorbij aan de concrete motivering in de bestreden beslissing nopens de toepassing van artikel 17 van de Dublin III verordening.

De gemachtigde van de Minister Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie stelt in de bestreden beslissing dat: “Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17 (1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Frankrijk autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.”

Verzoekende partij gaat met haar kritiek niet in op de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging geheel terecht heeft besloten tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Er is geen schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

4.3.1. Verzoeker voert een betoog dat in hoofdzaak stoelt op de primauteit van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) boven de Dublin-III-Verordening. Verzoeker wijst erop dat hij zich middels artikel 48/3 van de vreemdelingenwet rechtstreeks op artikel 1(A)2 van het Vluchtelingenverdrag kan beroepen omdat dit de klassieke asielrechtelijke bescherming onverlet laat. Hij vervolgt dat in geval van conflict tussen internationale bepalingen artikel 1A van het Verdrag van Genève voorrang heeft op Europeesrechtelijke aanvullende bepalingen. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Cassatie stelt hij dat wanneer er een conflict bestaat tussen een

internrechtelijke norm en een bij het verdrag bepaalde internationaalrechtelijke norm, die rechtstreekse gevolgen heeft in de interne rechtsorde, de door het verdrag bepaalde regel voorrang heeft. De verdragen die het gemeenschapsrecht in het leven geroepen hebben, hebben een nieuwe rechtsorde ingesteld waardoor de lidstaten de uitoefening van hun soevereine machten hebben beperkt. Ook het Hof van Justitie heeft gesteld dat later eenzijdig afgekondigde nationale wettelijke voorschriften die tegen het verdragsrecht ingaan, elke werking ontberen.

Verzoeker vervolgt dat hij een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend op 23 mei 2018 (bedoeld wordt: 24 augustus 2018) in België. Dit loutere feit op zich zou inhouden dat België verplicht is eerst het beschermingsverzoek te onderzoeken in het licht van het Vluchtelingenverdrag, dan in het licht van de subsidiaire bescherming en tot slot pas in het licht van de Dublin-III-Verordening. Hij acht de artikelen 33 en 34 van de Grondwet geschonden in samenlezing met artikel 1A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 17 van de Dublin-III-Verordening. De Raad zou enkel kunnen vaststellen dat de gemachtigde zijn positieve onderzoeksplicht niet heeft nageleefd nu hij als annulatierechter zelf geen onderzoeksbevoegdheid heeft. De motieven zouden niet pertinent zijn, waardoor een schending van de motiveringsplicht voorligt.

Volgens verzoeker is artikel 17 het kernartikel van de Dublin-III-Verordening nu dit artikel, ondanks zijn titel "discretionaire bepalingen" toch de verplichte behandeling zou inhouden van het beschermingsverzoek in de strikte zin, zijnde in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Met verwijzing naar de consideransen 3 van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn die erop wijzen dat het Europees asieltelsel stoelt op een volledige en niet-restrictieve toepassing van het Vluchtelingenverdrag, meent hij dat de overige bepalingen van de Dublin-III-Verordening geen inbreuk kunnen maken op de verplichting het beschermingsverzoek te onderzoeken.

Nu de gemachtigde niet eerst de vraag om bescherming in het licht van de status van vluchteling heeft onderzocht alvorens toepassing te maken van de Dublin-III-Verordening zouden volgens verzoeker de voormelde bepalingen geschonden zijn.

Artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag betreft de definitie van de term "vluchteling".

Artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) luidt als volgt:

"Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap."

Artikel 17 van de Dublin-III-Verordening stelt het volgende:

"1. In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

De lidstaat die besluit een verzoek om internationale bescherming op grond van dit lid in behandeling te nemen, wordt de verantwoordelijke lidstaat en neemt de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich.

Indien van toepassing, stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, de lidstaat die een procedure uitvoert waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname van de verzoeker is gericht, daarvan in kennis door middel van het „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003.

De lidstaat die op grond van dit lid verantwoordelijk wordt, vermeldt dit feit onmiddellijk in Eurodac, overeenkomstig Verordening (EU) nr. 603/2013 door het vermelden van de datum waarop het besluit tot behandeling van het verzoek genomen werd.

2. De lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming is gedaan en die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is, of de verantwoordelijke lidstaat, kan, te allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde is genomen, een andere lidstaat vragen een verzoeker over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden, ook wanneer die laatste lidstaat niet verantwoordelijk is volgens de in de artikelen 8 tot 11 en 16 vastgelegde criteria. De betrokkenen moeten hiermee schriftelijk instemmen.

Het overnameverzoek omvat alle elementen waarover de verzoekende lidstaat beschikt om het de aangezochte staat mogelijk te maken de situatie te beoordelen.

De aangezochte lidstaat verricht alle verificaties die nodig zijn om de aangevoerde humanitaire gronden te onderzoeken en geeft binnen twee maanden na ontvangst van het verzoek een antwoord aan de verzoekende lidstaat via „DubliNet”, het netwerk voor elektronische communicatie dat tot stand is gebracht bij artikel 18 van Verordening (EG) nr. 1560/2003. In geval van een afwijzing wordt vermeld om welke redenen het verzoek wordt geweigerd.

Indien de aangezochte lidstaat het verzoek inwilligt, wordt de verantwoordelijkheid voor de behandeling aan deze staat overgedragen.”

Overweging 6 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (Kwalificatierichtlijn) luidt als volgt:

“De conclusies van Tampere houden tevens in dat de bepalingen ten aanzien van de vluchtelingenstatus moeten worden aangevuld met maatregelen inzake subsidiaire vormen van bescherming die eenieder die een dergelijke bescherming behoeft een passende status verlenen.”

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) luidt als volgt:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het Verdrag van Genève”), en aldus het beginsel van non-refoulement te bekrachtigen en ervoor te zorgen dat niemand wordt teruggestuurd naar het land van vervolging.”

Overweging 3 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: Opvangrichtlijn) luidt als volgt:

“De Europese Raad is tijdens de buitengewone bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, zoals aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 („het Verdrag van Genève”), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, en zo het verbod tot uitzetting of terugleiding te handhaven. De eerste fase van een gemeenschappelijk Europees asielstelsel werd tot stand gebracht met de vaststelling van de bij de Verdragen voorziene rechtsinstrumenten, waaronder Richtlijn 2003/9/EG.”

Artikel 33, § 1 van de Grondwet luidt als volgt:

“Alle machten gaan uit van de Natie. Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald.”

Artikel 34 van de Grondwet luidt als volgt:

“De uitoefening van bepaalde machten kan door een verdrag of door een wet worden opgedragen aan volkenrechtelijke instellingen.”

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet stipuleert als volgt:

“§ 1 De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2 (...)

§ 3 (...)

§ 4 (...)

§ 5 (...)”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, b) van de Dublin-III-Verordening. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Frankrijk toekomt.

Verder verduidelijkt de gemachtigde in de bestreden beslissing aangaande het Vluchtelingenverdrag het volgende:

"Vooreerst wensen we te benadrukken dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op

blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

En

“Zoals reeds vermeld stemden de Franse autoriteiten met toepassing van 18(1)b van de Verordening 604/2013 in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek tot internationale bescherming. Hij zal gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn verzoek. Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt beschermingsverzoeken aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen verzoeken en beslissingen inzake detentie en verwijdering.”

Vervolgens is de gemachtigde *in concreto* nagegaan of een overdracht van verzoeker aan Frankrijk een schending kan uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) of artikel 4 van het Handvest en dit in het licht van de concrete verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublinverhoor en in het licht van het AIDA-rapport over Frankrijk aangaande de beschermingsprocedure en opvangsituatie van verzoekers van internationale bescherming.

De Raad acht de motieven van de gemachtigde aangaande de verhouding tussen het Vluchtelingenverdrag en de Dublin-III-Verordening draagkrachtig en deugdelijk, dermate dat een schending van de motiveringsplicht in de zin die verzoeker aanvoert, niet kan worden aangenomen.

Verzoeker kan geenszins dienstig voorhouden als zou respect voor het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 18 van het Handvest per definitie en in elk geval inhouden dat de gemachtigde toepassing moet maken van de discretionaire bepaling zoals neergelegd in artikel 17 van de Dublin-III-Verordening en zich zou moeten uitspreken over het beschermingsverzoek ten gronde alvorens toepassing te maken van de Dublin-III-Verordening. Een dergelijk standpunt gaat voorbij aan de essentie van de Dublin-III-Verordening die er juist in bestaat om met het volle respect voor het Vluchtelingenverdrag en voor het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest te bepalen *“welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend”*, zoals de titel het zelf stelt. Verzoeker gaat met zijn stelling daarnaast ook volledig voorbij aan het interstatelijk vertrouwensbeginsel, als weerlegbaar vermoeden.

Zo verwijzen niet enkel de door verzoeker aangehaalde consideransen van de Procedurerichtlijn en Opvangrichtlijn naar de primordiale rol van het Vluchtelingenverdrag, maar eveneens considerans 3 van de Dublin-III-Verordening zelf waarin de Raad leest:

“De Europese Raad is bij zijn bijzondere bijeenkomst van 15 en 16 oktober 1999 in Tampere overeengekomen te werken aan de instelling van het CEAS dat stoelt op de volledige en niet restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, aangevuld bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna „het Verdrag van Genève” genoemd), en zo te waarborgen dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd, dus het beginsel van non-refoulement te handhaven. Onverminderd de verantwoordelijkheidscriteria die in deze verordening zijn opgenomen, worden de lidstaten, die alle het beginsel van non-refoulement

eerbiedigen, in dit verband beschouwd als veilige landen voor onderdanen voor derde landen. (eigen benadrukken)”

Het recht op asiel zoals neergelegd in artikel 18 van het Handvest wordt eveneens opgenomen in de 39e considerans van de Dublin-III-Verordening zelf:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.(eigen benadrukken)”

De verhouding tussen het respect voor het Vluchtelingenverdrag, voor artikel 18 van het Handvest als primair unierecht en de Dublin-III-Verordening als secundair unierecht, werd door het Hof van Justitie reeds toegelicht in het arrest N.S. en M.E. tegen Secretary of State for the Home Department van 21 december 2011, nr. C-411/10 en C-493/10, waarnaar de gemachtigde ook terecht verwijst.

Dit arrest stelt onder meer als volgt:

“75. Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, Salahadin Abdulla e.a., C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, Jurispr. blz. I-1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol, C-31/09, Jurispr. blz. I-5539, punt 38).

76 Zoals in punt 15 van het onderhavige arrest is opgemerkt, vermelden de diverse voor de hoofdgedingen relevante verordeningen en richtlijnen dat zij de grondrechten en de in het Handvest erkende beginselen in acht nemen.

77 Voorts is het vaste rechtspraak dat de lidstaten niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen, maar er ook op moeten toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten of met de andere algemene beginselen van Unierecht (zie in die zin arresten van 6 november 2003, Lindqvist, C-101/01, Jurispr. blz. I-12971, punt 87, en 26 juni 2007, Orde van Franstalige en Duitstalige balies e.a., C-305/05, Jurispr. blz. I-5305, punt 28).

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. (eigen benadrukken)”

Verder stelt dit arrest eveneens:

“Het Unierecht staat in de weg aan de toepassing van een onweerlegbaar vermoeden dat de op basis van artikel 3, lid 1, van verordening nr. 343/2003 verantwoordelijke lidstaat de grondrechten van de Europese Unie eerbiedigt.

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling. Onder voorbehoud van de door artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 geboden mogelijkheid om het verzoek zelf te behandelen moet, wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen aan een andere lidstaat van de Europese Unie en wanneer blijkt dat deze staat op basis van de criteria van hoofdstuk III van deze verordening de verantwoordelijke lidstaat is, de lidstaat die de asielzoeker diende over te dragen het onderzoek van de criteria van dit hoofdstuk voortzetten, teneinde na te gaan of aan de hand van een van de verdere criteria kan worden vastgesteld dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek.

Van belang is echter dat de lidstaat waar de asielzoeker zich bevindt, erop toeziet dat hij een situatie waarin de grondrechten van de asielzoeker zijn geschonden, niet erger maakt door de procedure om de

verantwoordelijke lidstaat te bepalen, onredelijk lang te laten duren. Zo nodig dient hij het verzoek zelf te behandelen overeenkomstig artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003. 3) De artikelen 1, 18 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie leiden niet tot een ander antwoord. (eigen benadrukken)”

Dit standpunt werd later eveneens bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest Puid van 14 november 2013, C-4/11.

Zo stelt dit arrest:

*“Wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de aan het systeem gerelateerde tekortkomingen van de asielprocedure en van de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen aan de hand van de criteria genoemd in hoofdstuk III van verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de betrokken asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – en het staat aan de verwijzende rechterlijke instantie om dit na te gaan –, mag de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, de asielzoeker niet overdragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, en moet hij, onder voorbehoud van de **mogelijkheid** om het verzoek zelf te behandelen, de criteria van dit hoofdstuk verder hanteren om na te gaan of een andere lidstaat volgens een van die criteria kan worden aangewezen als lidstaat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen of, indien dat niet kan, volgens artikel 13 van die verordening. In een dergelijke situatie impliceert de onmogelijkheid om een asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die aanvankelijk als verantwoordelijke lidstaat was aangewezen, als zodanig echter niet dat de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, op grond van artikel 3, lid 2, van verordening nr. 343/2003 verplicht is dat verzoek zelf te behandelen.(eigen benadrukken)”*

In 2017 stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin-III-Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een verzoeker in het kader van de Dublin-III-Verordening slechts plaats kan hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken verzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III-Verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C-578/16 PPU).

Kort samengevat blijkt dus uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat een schending van artikel 4 van het Handvest in geval van overdracht aan een andere lidstaat niet kan getolereerd worden, noch in de situatie van systeemfouten in de asielprocedure en opvangvoorzieningen, noch omwille van omstandigheden eigen aan de zaak, maar het Hof van Justitie bevestigt wel met klem het principe van het weerlegbaar vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en is steeds voorzichtig geweest in de gevolgen die dit heeft voor de lidstaat die vaststelt dat een overdracht een schending kan inhouden van voormeld artikel. Het Hof van Justitie stelt immers in de voormelde arresten vast dat de lidstaat in zo'n geval vooreerst op zoek kan gaan naar een andere lidstaat die verantwoordelijk zou kunnen zijn en “zo nodig” zelf de verantwoordelijkheid opneemt.

Bijgevolg kan verzoeker in geen geval in zijn theorie gevolgd worden als zou een lidstaat er omwille van het bepaalde in het Vluchtelingenverdrag, in artikel 18 van het Handvest of artikel 17 van de Dublin-III-Verordening steeds er altijd toe gehouden zijn een onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming te doen, alvorens uit te maken welke lidstaat voor die taak verantwoordelijk is. Het is wél zo dat de Dublin-III-Verordening als afgeleid recht moet worden uitgelegd op een wijze die niet in conflict komt met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (cf. § 77 van het voormeld arrest C-411/10 en C-493/10). Dit houdt evenwel in geen geval in dat de Dublin-III-Verordening moet gereduceerd worden tot artikel 17 ervan en nog minder dat deze duidelijke discretionaire bepaling standaard als een verplichting moet worden gelezen. Het Hof van Justitie heeft duidelijk uiteengezet dat

een lidstaat juist omwille van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 4 en 18 van het Handvest, artikel 17 enkel in die gevallen (bijna) verplichtend moet interpreteren "indien nodig", hetgeen inhoudt als men er niet van onkundig kan zijn dat een overdracht voor verzoeker een schending inhoudt van artikel 4 van het Handvest, zowel omwille van systeemfouten, als omwille van individuele elementen. Anders dan verzoeker op theoretische wijze aanvoert met verwijzingen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie of de arresten Costa en Simmenthal van het Hof van Justitie, is er niet in elk dossier automatisch sprake van een "conflict" tussen artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag of artikel 18 van het Handvest enerzijds en de Dublin-III-Verordening als afgeleid recht anderzijds. Er is bijgevolg ook niet standaard een conflict tussen artikel 48/3 van de vreemdelingenwet als omzetting van het Vluchtelingenverdrag en de Dublin-III-Verordening. Het is juist de taak van de gemachtigde dit te onderzoeken.

Bijgevolg moest de gemachtigde overgaan tot een zorgvuldig onderzoek of de overdracht naar Frankrijk in lijn is met de grondrechten zoals het recht op asiel dat steun vindt in artikel 18 van het Handvest en met het non-refoulementbeginsel als kernbepaling van het Vluchtelingenverdrag. Het recht op asiel of internationale bescherming sluit evenwel in geen geval per definitie uit dat lidstaten de mogelijkheid behouden om vreemdelingen over te dragen aan andere lidstaten, omdat die verantwoordelijk zijn voor het onderzoek naar de noodzaak aan bescherming.

Een toepassing maken van de Dublin-III-Verordening pas nadat de lidstaat eerst zelf het onderzoek naar de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus heeft gedaan, zoals verzoeker voorstelt, is zinloos nu een lidstaat door een onderzoek te doen naar de grond van het beschermingsverzoek juist de verantwoordelijkheid voor het onderzoek op zich heeft genomen en hiermee erkent de verantwoordelijke lidstaat te zijn. Dit houdt de negatie in van de Dublin-III-Verordening als afgeleid secundair unierecht, hetgeen nochtans niet kan afgeleid worden uit de hiërarchie tussen primair en secundair unierecht.

Verzoeker wijst er voorts nog op dat de Raad op 13 februari 2017 twee prejudiciële vragen heeft gesteld aan het Hof van Justitie die er volgens hem op neerkomen of "de Europeesunierechtelijke asielregels" het verdrag van Genève kunnen wijzigen. Verzoeker stipt aan dat deze zaken nog hangende zijn en gekend zijn onder de nummers C-77/17 en C-78/17.

Inmiddels heeft het Hof van Justitie zich op 14 mei 2019 in beide zaken uitgesproken. Het hoger uiteengezette betoog van verzoeker dat België verplicht is eerst het beschermingsverzoek te onderzoeken in het licht van het Vluchtelingenverdrag, dan in het licht van de subsidiaire bescherming en tot slot pas in het licht van de Dublin-III-Verordening vindt geen steun in het arrest van het Hof van Justitie van 14 mei 2019, C-391/16, C-77/17, C-78/17, M t. Ministerstvo vnitra en X en X t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Daargelaten de vraag of men zich direct op het bepaalde in de artikelen 33 of 34 van de Grondwet kan steunen, geven deze artikelen geen aanleiding tot een andere conclusie.

De schending van artikel 18 van het Handvest, van de artikelen 33 en 34 van de Gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1A(2) van het Vluchtelingenverdrag, van artikel 17 van de Dublin-III-Verordening, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET